

Patriota de Vallcarca, intel·lectual punk

Un perfil no estrictament musical d'Uri Caballero

La mort d'Uri Caballero, guitarrista d'**Els Surfing Sirles**, ha agafat per sorpresa l'escena musical del país i tots els amants de la bona música. Caballero, de 34 anys, va morir ahir a Barcelona a causa d'una embòlia, segons ha explicat Europa Press citant fonts del segell BankRobber. Aquest és un perfil no estrictament musical d'un dels personatges més estimats de l'escena *underground* de Barcelona.

Fa uns quants anys van fer-se habituals al barri de Gràcia pintades amb el lema "Amunike Lehendakari de Vallcarca". Els grafitis van sorprendre el veïnat, però pocs eren els que sabien que, en realitat, més que reivindicar la figura d'aquest entranyable jugador nigerià del Barça dels anys noranta, feien referència a un grup de rock'n'roll: **Amunike Lehendakari**. En aquesta formació hi havia Uri Caballero, vinculat des de sempre als ambients més contestataris i políticament rebels d'aquest barri de Barcelona. La trajectòria de Caballero no comença ni acaba amb **Els Surfing Sirles**: el guitarrista havia pres part com a músic de projectes com **Transición**, els ja citats **Amunike** o **El Niño del Parche, Muletitas y Su Obra Social**. D'aquest peculiar trio de rumba-punk ell era **Muletitas**, perquè sovint tenia problemes al turmell. Sempre es va moure en l'àmbit del rock, el punk i el hardcore, amb la ironia i un fi cinisme per bandera.

Un habitual dels ambients alternatius de Vallcarca defineix Uri Caballero com "el fundador del patriotisme vallcarquí". De fet, ell era un dels membres del clandestí MAVP, sigles del Moviment d'Alliberament de Vallcarca Proletària (no el confongueu amb l'escissió autodenominada Moviment d'Alliberament de Vallcarca i Penitents). La reivindicació de la identitat d'aquest barri, a la perifèria de Gràcia i oblidat institucionalment per l'Ajuntament de Barcelona, va ser una de les senyes d'identitat del moviment okupa local. De la seva participació en el MAVP en queda aquest divertit vídeo del 2006, en què els membres d'aquesta organització fictícia realitzen el pregó de les festes alternatives guarnits amb tota la parafarnàlia habitual dels grups armats. Caballero n'és un dels portaveus.

En l'àmbit polític, Uri Caballero havia estat estretament vinculat amb el moviment okupa. Havia participat a les okupacions de centres socials com el Monstru (al carrer Banyoles) i La Fera Ferotge (al carrer Santa Àgata), que durant anys van marcar el tremp de l'activitat musical més alternativa del barri. Va col·laborar durant molts anys a Radio Contrabanda i amb els seus grups havia participat a gairebé totes les festes alternatives celebrades a Vallcarca. Evidentment, havia tocat a l'històric Ateneu, bressol de gran part del hardcore i el punk barceloní. "Tenia un punt d'intel·lectual rebentat nihilista que el feia molt atractiu. Havia creat escola. La gent el coneixia molt en els ambients nocturns, la penya se l'estimava. Tot el que ha fet musicalment ha estat trencador", explica un habitual d'aquests ambients.

El punk i la cultura

"Era un activista i també sabia molt de música", expliquen els seus pròxims. Aquest doble vessant -la vinculació als moviments socials però també un profund coneixement i interès de la música i la cultura- el convertia en una *rara avis* en un país en què l'anomenada escena independent sovint viu al marge d'inquietuds polítiques i els militants dels moviments socials sovint no perceben la cultura com una prioritat. Ell era un dels pocs punts de connexió entre aquests dos mons. En una entrevista a **Els Surfing Sirles** publicada a l'*Enderrock* 180 (octubre del 2010), Caballero reivindicava el vessant intel·lectual del punk: "**Patti Smith** i tota aquesta penya... entre *pico* i *polvo* llegien bastant. Lo del punk cafre és una idea equivocada. Estar

contra els valors de la societat i les convencions no té res a veure amb tenir cultura". En aquesta mateixa entrevista, Caballero reflexionava sobre la subversió dels clàssics: "Una cultura que no té pebrots per subvertir-los no és sana, no té futur i a més no té sentit de l'humor. Ja n'hi ha prou de mirar-se sempre el melic".